

මහසෙන් කඳුප් යක් සබඳතාව

මෙරට කලා ශිල්පවල අනන්‍යතාව ඇත්තේ යඤ්ඤ සම්ප්‍රදායෙහි ද යන්න සොයා බැලිය යුතු කරුණකි. ශ්‍රී මහා බෝධීන්වහන්සේගේ දඤ්ඤ ශාඛාව මෙරටට වැඩිම කරවීමත් සමග අටළොස් කුළුයක ජනයා මෙහි පැමිණී බව මහාවංසයෙහි සඳහන් වෙයි. ඒ පිරිස යම් කලා ශිල්ප මෙරටට හඳුන්වා දෙන්නට ඇත. එහෙත් එයට පෙර මෙරට කලා ශිල්ප නොතිබිණි යැයි කිව නොහැකිකේ යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන්ගේ සංගීත උත්සව ගැන වංසකතාවල ම සඳහන් වන බැවිනි.

යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන් වැඩි කර්මාන්තයෙහි දඤ්ඤන් වූ බව ද පඬුඅබා කුමරු රජවීමට පෙර ද මෙරට වැඩි තිබූ බව ද අපි දනිමු. දඤ්ඤ ගොවියන් ද වූ යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන් මෙරට දී වැඩි නිර්මාණය කරන්නට ඇතැයි අපට නිගමනය කිරීමට හැකි වන්නේ යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන් විසූ වෙනත් රටවල අපට පෙර වැඩි තනා නොමැති බැවිනි. යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන් කතා කළ භාෂාව ගැන අද අපට වැඩි විස්තරයක් දැනගත නො හැකි ය.

අද සිංහල භාෂාවේ මාතෘ භාෂා ලෙස පාලි හා සංස්කෘත භාෂා පිළිගැනෙයි. මේ අර්ධ වෛදික සංස්කෘතියෙහි බලපෑම නිසා සිදු වී ඇත්තකි. අද අප සිංහල භාෂාව ලෙස හඳුන්වන භාෂාව අර්ධ වෛදිකයන්ගේ මාගධී ප්‍රාකෘතයෙහි හෝ ආසන්න ප්‍රාකෘතයක හා පසුව සංස්කෘත භාෂාව ලෙස හඳුන්වන භාෂාවෙහි බලපෑම මත සකස් වී ඇති බව පැහැදිලි ය. මාගධී ප්‍රාකෘතයෙහි හෝ එයට ආසන්න ප්‍රාකෘතයකින් පොත් ලිවීමෙන් පසුව ඒ භාෂාවට පෙළ බස හෙවත් පාලි යැයි ව්‍යවහාර වී ඇති බව පෙනී යයි.

අර්ධ වෛදිකයන් මෙරටට පැමිණීමට පෙර මෙරට විසූ විවිධ ගෝත්‍රවල ජනයා හෙළ බස නමින් බසක් කතා කෙළේ යැයි අපවත් වී වදාළ බද්දේගම විමලවංශ නාහිමියන් පවසා ඇත. අර්ධ වෛදිකයන් මෙරට ස්ථාවර වීමෙන් පසුව ඔවුන්ගේ බස ටිකෙන් ටික මෙරට පැතිරෙන්නට ඇත. ඒ සමග යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන්ගේ බස ක්‍රමයෙන් අභාවයට යන්නට ඇත. එහෙත් ඒ බසෙහි ඇතැම් වචන අපි අදත් යොදා ගනිමු. ඒ සඳහා හොඳ ම උදාහරණය අප ශරීරයේ අවයව වලට කියන නම් බොහෝමයක් වචනම යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන්ගේ බසෙහි වචන වීම ය.

කට බඩ කකුල බෙල්ල ආදී වචන යඤ්ඤ ගෝත්‍රික භාෂාවේ ඒ සඳහා යෙදෙන නම් ය. මේ සියල්ල සඳහා මුළු උදරය පාදය ගෙල ආදී පාලි වචන තිබිණ ද ලියන බසෙහි ඒ පාලි වදන් යෙදුණ ද කතාකරන බසෙහි බොහෝ විට යෙදෙන්නේ යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන් යොදා ගත් වචන ය. කමතෙහි දී යොදා ගන්නා වචන සාමාන්‍ය ජීවිතයෙහි ඒ ඒ කරුණු සඳහා යොදාගන්නා වචනවලට වඩා වෙනස් ය. ඒ එසේ වී ඇත්තේ ඇයි?

තම භාෂාව ක්‍රමයෙන් අභාවයට යනු දැට යඤ්ඤ ගෝත්‍රික නායකයන් කමතෙහි දී සිරිතකට මෙන් යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන්ගේ වචන යොදාගැනීමට නියම කරන්නට ඇත් ද? සිරිතක ලෙස නියම කිරීමෙන් පසු ඒ කැඩීම එතරම් පහසු නො වේ. සිරිත් යනු එකල නීතිය මෙන් විය. රාජසභාවේ සිටි පැරණි සිරිත් ලේනා වන්මත් නීතිපතිවරයාට සමාන නිලයක් හොබවන්නට ඇත.

එහෙත් මේ පිළිබඳ අපට සියයට සියයක් ම සහතික වීමට නො හැකි ය. මේ සම්බන්ධයෙන් හැදෑරිය යුතු දෑ බොහෝ ය. විෂ්ණු පුරාණය, ස්කන්ධ පුරාණය ආදී පුරාණ ග්‍රන්ථවල කියැවෙන කරුණු අපට අදාළ වන්නේ ද? එසේ නම් ඒ කිනම් අවස්ථා සම්බන්ධයෙන් ද? විෂ්ණු ලංකාවට පැමිණ මෙරට වාසය කළ අශිරාත සහ තවත් රජ කෙනකු පරාජය කළ බව කියැවෙයි. මේ අශිරාත රජු යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයෙක් වී ද? ස්කන්ධ කුමරු අතින් පරාජයට පත්වීණි යැයි කියන තාරක රජු මෙරට රජකළ යඤ්ඤ ගෝත්‍රික රජෙක් ද?

හෙළ හවුලේ මේ සම්බන්ධ ඇතැම් අදහස් තිබේ. ඒ අදහස් හුදෙක් වචනවල නිරුක්තිය මත පමණක් පදනම් නොවී වෙනත් කරුණු මත පදනම් වී තහවුරු කරගත හැකි ද? මෙරට පැරණි නාමය ලංකාව විය. දීපවංසය අප රට හඳුන්වන්නේ ලංකාව ලෙස ය. එහෙත් මහාවංසයෙහි ලංකාව සිංහල ද්වීපය වී ඇත. සිංහලය යන්න සිංහ ගෝත්‍රයෙහි ප්‍රධානත්වය දනවන වචනයකි. සිංහල යන්න සිංහ යන්නට ගෞරවාර්ථයෙන් ල ප්‍රත්‍යය එකතු වීමෙන් නිර්මාණය කරගන්නට ඇතැයි සිතේ.

පඬුආධා රජු දවස සිංහල ජාතිය නිර්මාණය වීම ඇරඹුණි ද එය බොහෝ දුරකට සාර්ථකත්වයක් ලබා ඇත්තේ වංසකතා ලිවීම ආරම්භ වූ කාලයෙහි දී යැයි සිතිය හැකි ය. අනෙක් අතට වංසකතා ලිවීමේ එක් අරමුණක් වූයේ (එය ප්‍රධාන අරමුණ නොවී නම්) සිංහල ජාතිය තහවුරු කිරීම විය හැකි ය. යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන් අරධ වෛදිකයන්ට විරුද්ධව තම අවසාන සටන කර ඇත්තේ ද මෙකල බව පෙනී යයි.

යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන් වික දෙනකු හැරෙන්නට අනෙක් අය පඬුආධාගේ සිංහල ජාතියට එකතුවීම ප්‍රතික්‍ෂේප කළ ද නාගයන් සිංහල ජාතියට එකතු වී ඇත. මහින්දාගමනයෙන් පසු අරධ වෛදිකයන් අතර බුදුදහම පැතිර යත් ම බුදුදහමට ඉතා ලැදි වූ නාග දේව ගෝත්‍රිකයන් සිංහල ජාතියත් සමග වඩ වඩාත් මිශ්‍ර වී ඇති බව පෙනෙයි. අරධ වෛදිකයන් හා නාග දේව ගෝත්‍රිකයන් අතර ආවාහ විවාහ සම්බන්ධකම් ද ඇති වී නාග ගෝත්‍රිකයන් රජ පවුල්වලට ද සම්බන්ධ වී ඇත.

එ සම්බන්ධකම් ඔස්සේ බල්ලාටනාග, වෝරනාග, ඉළනාග, චුලනාග, සිරිනාග, අභයනාග ආදී රජවරු රජකර ඇත. එහෙත් යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන් එලෙස නිල වශයෙන් කිසිදු ඇදුක් කුදක් නැතිව රජකමට පත්වූ බවක් නො පෙනෙයි. ඇතැම් රජතු යඤ්ඤ ගෝත්‍රික කාන්තාවක සමග සම්බන්ධකම් ඇතිකර ගත්ත ද එ සම්බන්ධයෙන් උපන් කුමාරවරුන්ට හිමි වී ඇත්තේ දෙවැනි පංතියේ වැදගත්කමක් යැයි කිව හැකි ය. සාලිය කුමරු ද ඇතැම් ජනප්‍රවාදයකට අනුව කොත්මලේ ප්‍රදේශයේ යඤ්ඤ ගෝත්‍රික කාන්තාවක් සමග ගැමුණු කුමරු ඇතිකරගත් සම්බන්ධයකින් උපන් කුමරෙකි.

ඉතිහාසයෙහි සාලිය කුමරු ගැන කියවෙන්න ඔහුගේ මැණියන් ගැන කිසිවක් සඳහන් නො වෙයි. ගැමුණු කුමරුට පසුව සාලිය කුමරුට රජකම අහිමි වූයේ එක් මතයකට අනුව එකල රජකම පියාගෙන් පුතාට නොව සොහොයුරාගෙන් සොහොයුරාට හිමි වූ නිසා ය. එහෙත් සාලිය කුමරු යඤ්ඤ ගෝත්‍රික කාන්තාවක කුසින් බිහි වූ නිසා රජකම අහිමි වී ය යන්න ද බැහැර කළ නො හැකි ය. නාගයන් මෙන් නොව යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන්ට එතරම් සමීප නොවීම ද පසුකාලීන ව ඔවුන් සිංහල ජාතියට එකතු වීමේ දී ප්‍රශ්න ඇතිකරන්නට ඇත.

ඉළනාග රජු සමයේ දී (බු ව 580 -586) පමණ සිට මම්බකරණ වාංශිකයන්ගේ බලවත් වීමක් දැකිය හැකි ය. ඔවුන් කවුරුන්දැයි හරිහැටි කිව නොහැකි නමුත් යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන් ඔවුන්ට සහාය දී ඇති බවක් පෙනෙයි. ක්‍රමයෙන් බලවත් වූ මම්බකරණ වාංශිකයන් යසලාලක විස්ස රජුගෙන් පසුව රාජ්‍යත්වය ලබාගෙන ඇත. ශුභ රජු (බු ව 602) පළමු මම්බකරණ වාංශික රජු ලෙස සැලකිය හැකි ය. මේ සිද්ධිය හුදු දොරටුපාලයකු විහිළුවක් වැරදීමකින් රජකමට පත්වූ අවස්ථාවක් නොව ප්‍රභූ වංශයක් සිංහලේ රජකමට පත් වූ අවස්ථාවක් ලෙස සැලකිය හැකි ය.

ශුභ රජුගෙන් පසු වසභ ආදීන් පමණක් නොව සංඝතිස්ස සංඝබෝධි ගෝඨාභය ආදී මම්බකරණ වාංශික කුමාරවරුන් රජකමට පත් වී ඇත. මෙරට ඉතිහාසයේ පව් මෙන් ම පින් ද කල තැනැත්තා ලෙස වංසකතාවෙහි කියවෙන මහාසේන රජු (බු ව 819 - 847) ගෝඨාභය රජුගේ පුතෙකි. ජනප්‍රවාදයට අනුව යඤ්ඤ ගෝත්‍රික කතකගේ පුතෙකි. මහාසේන රජු මහාවිහාරය සමනලා කර එහි උදු වැටීරවී ය. සංඝමිත්‍ර නම් භාරතයෙන් පැමිණි හිඤ්ඤවකගේ උපදෙස් එහි දී රජුට බල පෑවේ ය. පසුව මහසේන රජු වරද පිළිගෙන මහාවිහාරය යථා තත්වයට පැමිණ වී යැයි කියවෙයි.

මෞර්ය වාංශිකයකු ලෙස හැඳින්වෙන ධාතුසේන රජු බු ව 1004 දී රජවිය. එ ක්‍රිස්තු වර්ෂයෙන් 461 දී ය. එනම් පස්වැනි සියවසේ දී ය. කාශ්‍යප රජු ධාතුසේන රජුගේ හා යඤ්ඤ ගෝත්‍රික කාන්තාවකගේ පුතකු යැයි කියවෙයි. කසුප් රජුට යක් සබදකම් තිබීම හේතුවෙන් ඔහුට එ සංස්කෘතික උරුමය ද හිමි වී ඇත. යඤ්ඤ ගෝත්‍රිකයන් එකල බලවත් වී ඇති බව පැහැදිලි ය. මෙරට ඉතිහාසයේ පළමු වතාවට අරධ වෛදික රජකුට භරාතයට පැන යෑමට සිදු වී ඇත. මුගලන් රජු සේනා සංවිධානය කිරීමට භාරතයට පැන ගියේ ය.

මහාවිහාරය මහසේනට මෙන් ම කසුප්ට ද විරුද්ධ විය. එහි වරදක් ඇතැයි කිව නො හැකි ය. යඤ්ඤ ගෝත්‍රික සම්බන්ධකම් ඇති රජවරු දෙස මහාවිහාරය වපරැසින් බැලී නම් එහි පුදුම වීමට කරුණක් නැත. බුද්ධඝෝෂ හිමියන් මෙරටට වැඩම කර ඇත්තේ මහානාම රජුගේ කාලයෙහි ය. එ බු ව 955 හා 977 අතර ය. මහාවිහාරය භාරතයේ පේරවාදිය අතුරුදහන්වන ආකාරය බලා ආහුදු හිඤ්ඤන් වහන්සේ සමග පේරවාදිය ආරක්‍ෂා කිරීමේ මාවතකට එළඹී ඇත්තේ මෙකල ය. බුදුදහම පාලියෙන් ලිවීම, සිංහල බුද්ධාගම නිර්මාණය කිරීම, බලවත් වූ

යඤ්ඤා ගෝත්‍රිකයන්ගේ බලය දුරුවල කිරීම ආදී සියලුම වසර සියයක හමාරක පමණ කාලයක සිදු වී ඇත. මුගලන් රජු බු ව 1040 දී රජ විය. ඔහුට මුල දී හිඤ්ඤා වහන්සේ ආධාර කළහ. එහෙත් ඔහුගේ රකුණු පිළිවෙත් හේතුවෙන් ඔහු අප්‍රසාදයට පත්විය.

ඉන් පසු යුගයේ දී යඤ්ඤා ගෝත්‍රිකයන්ට සිංහල ජාතිය සමග එකවීම හැර වෙනත් විකල්පයක් නැතිවිය. ක්‍රිස්තු වර්ෂයෙන් විසිවැනි සියවස වන තෙක් ම යම් අනන්‍යතාවක් රැක ගැනීමට යඤ්ඤා ගෝත්‍රිකයන් සමත් වී ඇති නමුත් අද ඔවුන් සදාභල ජාතිය සමග බද්ධ වී ඇත. යඤ්ඤා ඉතිහාසය පිළිබඳ අප නොදන්නා කරුණු බොහෝ ය. කොහොඹා කංකාරිය, අපේ බෙර ආදිය පිළිබඳ සැහීමකට පත්විය හැකි අධ්‍යයනයක් කෙරී නැත. කොහොඹා කංකාරියෙන් ඇත්තට ම කියැවෙන්නේ කුමක් ද? සිංහල කටහඬේ උරුමය යඤ්ඤා ගෝත්‍රිකයන්ගෙන් ලැබුණාක් ද? සිංහල සංගීතය කෙතරම් දුරට යඤ්ඤා සංස්කෘතියත් සමග සම්බන්ධ වේ ද? අප යක බෙරය යනුවෙන් හඳුන්වන බෙරය කුමක් ද? අපේ නැටුම්වල ඉතිහාසය කුමක් ද? මේ නැටුම් භාරතයේ නැත්තේ ඇයි? අපේ සංගීතයක් ලෙස ලෝකයට ඉදිරිපත් කළ හැක්කේ බෙර වාදනය හා නැටුම් නො වේ ද? එහි උරුමය යඤ්ඤා ගෝත්‍රිකයන් සතු වේ ද?

මහාචාර්ය නමින් ද සිල්වා